

Άρειος Πάγος 1230/1977,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ ΚΗ 1978 σελ. 319

Περίληψη: "Ητιολογημένη καταδίκη επί σωματική βλάβη του προσλαβόντος ως торναδόρον ανήλικον ανεπαρκούς πείρας και αναθέσαντος εις αυτόν επικίνδυνον εργασίαν".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Ε. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

Δικηγόρος Ν. Γαλεάδης

Επειδή, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, εκτίθενται εν αυτή, διά σκέψεων πλήρων, σαφών και μη αντιφατικών, τα εκ της αποδεικτικής διαδικασίας προκύψαντα πραγματικά περιστατικά, τα μέσα, εξ ων ταύτα προέκυψαν, ως και οι νομικοί λόγοι, δι' ους καθ' υπαγωγήν τούτων εις τον νόμον, το εκδόν αυτήν Εφετείον έκρινεν ότι ο κατηγορούμενος, ήδη αναιρεσείων, είναι ένοχος της δι' ην κατεδικάσθη πράξεως της σωματικής βλάβης εξ αμελείας, τελεσθείσης κατά τον εν τη προσβαλλομένη αποφάσει τόπον και χρόνον και υπό τας λοιπάς εν αυτή περιστάσεις. Ειδικώτερον, εγένετο ανελέγκτως δεκτόν, πλην άλλων, ότι ο αναιρεσείων, διατηρών μηχανουργείον, προσέλαβεν ως торναδόρον τον παθόντα και ανέθεσεν εις αυτόν, ανήλικον, τυγχάνοντα και ανεπαρκούς πείρας, την επικίνδυνον εργασίαν της λειάνσεως εξαρτήματος μηχανής (υδραυλικού συστήματος), κρατουμένου διά της χειρός του, καθ' ον χρόνον το κυλινδρικών εξάρτημα του τόννου περιστρεφότο μετά μεγάλης ταχύτητος, ενώ ώφειλε να χρησιμοποιήση προς τούτο "μάλλον πεπειραμένον τεχνίτην", εντεύθεν δε επήλθε το αποτέλεσμα της σωματικής του βλάβης, ουδόλως γενομένου δεκτού υπό του Δικαστηρίου ότι ο παθών ούτος ήτο ειδικός τεχνίτης με τετραετή πείραν και ότι εξετέλεσε την ως άνω εργασίαν κατόπιν εντολής και οδηγιών του αθωωθέντος εργοδηγού. Κατ' ακολουθίαν **α)** ουδεμία αντίφασις υφίσταται μεταξύ των δεκτών γενομένων πραγματικών περιστατικών, ουδέ μεταξύ αιτιολογικού και διατακτικού της αποφάσεως, ώστε να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, **β)** διαλαμβάνεται εν τη προσβαλλομένη αποφάσει η κατά τα άρθρα 93 § 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. επιβεβλημένη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία και **γ)** ορθώς εφηρμόσθησαν αι το ως άνω αδίκημα προβλέπουσαι ουσιαστικάί ποινικάί διατάξεις των άρθρων 314 α και 315 § 1β Π.Κ., δι' ο και άπαντες οι λόγοι της τε αιτήσεως αναιρέσεως και του δικογράφου των προσθέτων, τα αντίθετα υποστηρίζοντες, τυγχάνουν απορριπτέοι ως αβάσιμοι.